

Tisti plešasti, rumeni gospod je prijel goldinarsko rožo s palcem in kazalcem, zamahnil je dvakrat z roko in roža je zletela preko dvorane na tisto stran, kjer je sedelo mlado črno dekle v beli bluzi, z mogočno frizuro. Na tla je padla roža, prišel je natakár in jo je pohodil.

„Hudodelec! Hudodelec!“ je zakričal Jakob in je planil.

„Hudodelec!“

V tistem trenutku je stal poleg rumenega gospoda, stisnil ga je za vrat z obema koščenima rokama, tako da je gospod belo pogledal ter omahnil.

„Hudodelec! Ali veš, kaj je to? Ali veš, kaj je en goldinar?“

Zapenila so se rumenemu gospodu ustna, zasinjela so mu lica. Gosposki prijatelj Jakobov je trepetal, oziral se je, skril se je ter je pobegnil. Nato pa so prišli, pa so vklenili pijanega hudodelca in so ga gnali; s palicami in solnčniki so bili po kuštravi glavi, po upognjenih plečih . . .

To je bilo Jakobovo hudodelstvo.

Maksima.

Kaj mar mi tebe, sužni broj?
Naj drug te povelíča,
naj drug si vzame lavor tvoj,
ki silnim dušo biča!

In moja solnca, vi tolsti,
pravični knezi, niste;
jaz ljubim teme, ljubim dni:
trinoge in anarhiste!

Vladimir Levstik.

Mrak.

Kam tvojih senc korak,
ta tvoja plaha stopinja,
kam se objem tvoj razgrinja,
mehki poletni mrak?

Kam si želiš srcé?
Tiho strni peroti,
po nebeški poti
sanja pokojna gre!

Milan Pugelj.